

2022-11-24

Per.risberg@naturvardsverket.se

Yttrande över remiss från Naturvårdsverket gällande hund som jaktmedel

Sammanfattning

Sveriges lantbruksuniversitet (SLU) menar att en samlad riskvärdering saknas och behöver göras innan beslut kan tas gällande hund som jaktmedel i det aktuella fallet. Därutöver behöver klargöras vilka ytterligare regler och villkor som behöver uppfyllas för att kunna använda hund som råttbekämpare.

Synpunkter

SLUs synpunkter nedan utgår från det specifika fallet som remissförslaget tar upp och inte den allmänna frågeställningen gällande hund som jaktmedel. NV skriver ”*I det fall Naturvårdsverket skulle medge tillstånd att använda hund kommer detta att omgärdas av ett antal villkor i syfte att minimera riskerna för onödigt lidande både för hund och för viltet. Sådana villkor skulle kunna vara: -Hunden ska vara lämpad för ändamålet, - Hunden ska stå under direkt kontroll av föraren., - Riskerna för onödigt lidande ska hela tiden vara avgörande för hanteringen.*”

En snabbt genomförd avlivning av råtta med hjälp av hund kan ur djurskyddssynpunkt vara att föredra framför en utdragen effekt av råttgift eller stressen av att vara instängd i ett fångstredskap för levandefångst. Det finns dock olika typer av dödande fångstredskap för råtta som är snabba och effektiva. Vid beslut om jaktmedel ställer Naturvårdsverket krav för att undvika onödigt lidande för viltet och att jaktmedlet ska vara selektivt. SLU anser att Naturvårdsverkets villkor i denna remiss är alltför vaga och att en samlad riskvärdering saknas. Naturvårdsverket bör därför beakta följande frågeställningar:

- Vilka kriterier ska uppfyllas för att den enskilda hunden ska vara lämpad för ändamålet?
- Hur många hundar får användas samtidigt?

- Vad innebär att hunden ska stå under direkt kontroll av föraren? Ska hunden exempelvis alltid vara inom synhåll eller tillåts den försvinna utom syn- eller hörhåll och därmed i praktiken vara utom direkt kontroll?
- Hur stor är risken att hunden skadar andra djur som kommer i vägen?
- Av vem och hur bedöms onödigt lidande? Tiden det tar för bytesdjuret att dö eller på skador utan att bytesdjuret dör, exempelvis om det lyckas fly undan hunden? Hur vägs stressen som bytesdjuret kommer att uppleva under jakten in vid bedömning av onödigt lidande?

Om tillstånd ges, bör det ställas krav på en backup-plan och tillgång till lämpligt jaktmedel för att snabbt kunna avliva skadat bytesdjur, i de fall hunden misslyckas med en snabb avlivning.

Även hunden riskerar att utsättas för onödigt lidande. Vilken miljö är det lämpligt att släppa hunden/arna i? I vilken utsträckning kan hundar påverkas av smittsamma sjukdomar? Gnagare är viktiga reservoardjur för bakteriesjukdomen leptospiros som kan ge upphov till allvarlig sjukdom hos hund och även smitta människa. Hur stor är risken att hunden får i sig råttgift, om man redan prövat sådan gnagarbekämpning i det aktuella området? Om tillstånd ges bör krav ställas på att eventuell användning av råttgift ska ha avslutats åtminstone en viss tid innan hunden ska användas.

SLU föreslår att hanteringen av de döda bytesdjuren regleras i ett ytterligare villkor i ett eventuellt tillstånd.

Även om en hund skulle klassas som jaktmedel så behöver djurskyddslagen beaktas. Utöver att ta hänsyn till hundens situation, bör detta bl.a. innebära att länsstyrelsen i ett sådant här fall ska bevilja ett tillstånd för yrkesmässig verksamhet med hund. SLU gör bedömningen att en testning av hund som jaktmedel sannolikt skulle bli klassificerad som djurförsök, med de tillståndskrav som sådan verksamhet medför.

Beslut om detta yttrande har på rektors uppdrag fattats av dekan Göran Ericsson efter föredragning av koordinator Linda Ferngren. Innehållet har utarbetats av universitetsadjunkt och doktorand Johan Lindsjö vid institutionen för husdjurens miljö och hälsa och Nationellt centrum för djurvälstånd, universitetsadjunkt Katja Lundqvist vid institutionen för husdjurens miljö hälsa, kvalificerad handläggare Elin Spangenberg och kvalificerad handläggare Elina Åsbjer båda vid Nationellt centrum för djurvälstånd, expert Jonas Malmsten vid institutionen för vilt, fisk och miljö, docent Margareta Stéen vid institutionen för anatomi, fysiologi och biokemi och universitetslektor Fredrik Widemo vid institutionen för vilt, fisk och miljö.

Göran Ericsson

Linda Ferngren